

Als Jezus 4 – “Door God Gezonden”

Jezus is God: Als er één doodoener is betreffende Jezus, dan is het wel de opmerking dat Hij “een goed mens en een groot voorbeeld was”. Ten eerste: Jezus was niet, Hij Is. Hij is namelijk JHWH, net zozeer als de Vader. En bovendien: Hij is ook God. Heel treffend zien we dat in Joh. 8:58-59. Door deze formulering te kiezen geeft Jezus aan dat Hij God is: Van eeuwigheid af De Zijnde (vergelijk Luc. 11:31-32 / Joh. 17:5 / Joh. 1:1-3 / Openb. 1: 4,8 / 4:8 / 11:17 / 22:13 / Hebr. 13:8). Vers 58 hoort bij de “Ik Ben” - woorden in vers 24 en 28 (zie ook Joh. 13:19). De boodschap is hier niet mis te verstaan, omdat Jezus “Ik Ben” gebruikt waar je absoluut “was ik “ zou verwachten (Ps. 90:2 biedt een mooie parallel).

Vers 59: De toehoorders hadden de boodschap kennelijk begrepen: opnieuw staan ze Hem naar het leven als Hij Zich als God openbaart (Joh. 5:18) en het herhaalt zich in Joh. 10: 30-33... De straf op Godslastering is inderdaad steniging (Lev. 24:16), maar Jezus lastert niet; Hij spreekt de waarheid en Zijn tegenstanders zijn niet in staat dat onderuit te halen. Heel duidelijk laat Jezus geen ruimte voor twijfelaars: door de Goddelijkheid te claimen dwingt Hij een keuze af.

Bij de gevangenneming in de hof, zegt Jezus het nog eens (Joh. 18:5-6). Dit vers benadrukt enerzijds Jezus’ Goddelijke macht en anderzijds (of juist daardoor) Jezus’ vrijwillige keuze voor het lijden en sterven: niemand kan Hem “overweldigen” (Joh. 19:11). In de verwarring en de duisternis was de kus van Judas wellicht niet voldoende als aanwijzing en plaatst Jezus Zich bewust op de voorgrond met een machtig “Ik Ben Het” (Zie Joh. 4:26 / 6:20 / 8:24,28 / 13:19): een duidelijke verwijzing naar de Godsnaam (“Jahweh”, zie Ex. 3:14. In de Septuagint wordt de Griekse term die hier vertaald wordt met “Ik Ben Het” gebruikt om de Godsnaam in Ex. 3:14 weer te geven). Jezus’ optreden wekte meer dan eens enorm ontzag (Joh. 7:46 / 10:39), maar nu toch wel heel sterk.

De uitwerking van het noemen van de Godsnaam, blijft bepaald niet zonder uitwerking: ze konden niet op hun benen blijven staan... Voor Jezus' Woord zijn de stormen (Luc. 8:24), de duivelen (Luc. 8:32), en de dood (Luc. 8:54) geweken: zo ook deze soldaten; wat stellen ze eigenlijk voor in vergelijking met Hem?... Jezus maakt Zichzelf in dit vers in meer dan één opzicht bekend; Judas, die de soldaten de weg heeft gewezen, staat er voor niets bij. Jezus beheerst de situatie volkomen. Zijn machtswoord is zo krachtig dat dus zelfs de geharde Romeinse soldaten en de anderen die er op uit getrokken zijn om Hem gevangen te nemen ter aarde vallen. De meeste Nederlandse vertalingen vertalen daar dat Jezus zegt "Ik ben het", maar letterlijk staat er dus weer "Ik Ben". Jezus "neutraliseren" door alleen maar "een goed mens" van Hem te maken, lukt alleen maar door de Bijbel niet serieus te nemen. Vooral het laatste evangelie (Johannes), benadrukt Jezus' Goddelijkheid (Joh. 1:1-3), het begint er zelfs mee.

1) Jezus was "niet van de wereld" maar wel "in de wereld": en net zo zeer zijn wij dat. Daarom bidt de Heer ook voor ons in Joh. 17:11-16 (Zie ook: I Joh. 4:17). Jezus bidt hier voor vier zaken betreffende de discipelen: a) bescherming (11-12 + 15), b) eenheid (vers 11), c) blijdschap (vers 13), d) heiliging (vers 17-19). Jezus zegt hier in dit vers al dat Hij niet meer "in de wereld" is: vanaf hoofdstuk 13:1 is die fase voorbij (Wel zal Jezus in de gemeente zijn: Matt. 28:20). Het is geen toeval dat Jezus hier God aanspreekt als "Heilige Vader": hier bidt Hij dat de gemeente "heilig" bewaard mag worden in Gods Naam (Die een "sterke toren" is: Ps. 18:10).

Jezus verwijst in vers 12 waarschijnlijk naar Ps. 41:10, wat Hij diezelfde avond al had geciteerd (Zie Joh. 13:18), de NBG heeft als voetnoot Ps. 34:22, dat lijkt me niet onmogelijk, maar wel minder waarschijnlijk. We vinden hier weer een duidelijke aanwijzing dat Judas' verraad in Gods Raadsplan vervat is. De Heer weet het dan ook (Zie ook Joh. 6:64 / 6:70-71 / 13:10-11 + 18 + 21-27 + 30 en commentaar aldaar). De anderen daarentegen zijn behouden (Joh. 6:39 / 10:28 /

18:9). De Griekse vorm voor “bewaren” geeft aan dat er sprake is van een voortdurend bewaren.

Vers 13: Nu Jezus naar de Vader gaat (Zie voor het “naar de Vader gaan”: Joh. 16:5 + commentaar), zullen ze die blijdschap nodig hebben (Zie Joh. 15:11 / 16:20-24). Hun gemoedsgesteldheid is Zijn zorg, vandaar dat Hij bidt: “..dat zij ten volle Mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben. Jezus’ blijdschap kwam voort uit een onwankelbaar geloofsvertrouwen. Het is haast onvoorstelbaar dat de Heer staand op de rand van zulk verschrikkelijk lijden spreekt van “Mijn blijdschap”. Overigens kan de uiterlijke, zichtbare blijdschap tijdelijk weg zijn: dat was hij bij Jezus ook in Getsémané (Matt. 26:37-38).

Vers 14: Stelde de Heer dit in Joh. 15:18-25 nog in de toekomst, feitelijk is dit kennelijk al zo. Alleen richtte alle haat zich nog op de Heer Zelf (Joh. 16:4). Na Pinksteren richt de haat zich ten volle op de discipelen en de gemeente. De discipelen zijn leden van Christus (Joh. 15:1 / I Cor. 12:27) en aangezien Hij “niet van deze wereld” is (Joh. 8:23), zijn zij dat dus ook niet, want ze hadden Christus’ woord gelovig aangenomen (Joh. 12:49-50 / 17:8).

Vers 15: De discipelen, en ook wij, hebben een taak in de wereld: Als de Geest komt mag Hij door hen heen de wereld overtuigen (Joh. 16:8). Ze zijn geroepen om uit te gaan en “vrucht te dragen” (Joh. 15:16). “De Boze” is een aanduiding van de Duivel (Verg. Evt. I Joh. 2:13-14 / 3:12 / 5:18-20), ook wel aangeduid met “Overste dezer wereld” (Joh. 12:31 / 14:30 / 16:11). De verleiding van Judas geeft de ernst van de geestelijke strijd tegen het rijk van de Satan goed weer: Ef. 6:12: “..want wij hebben niet te strijden tegen vlees en bloed...” en I Petr. 5:8: “..de Duivel gaat rond als een brullende leeuw..”. De haat der wereld uit het vorige vers is aanleiding voor Christus’ gebed om bewaring (mogelijk verwijst daarom de opmerking in Luc. 22:31-32 naar dit gebed in Joh. 17).

Vers 17: “Heiligen” is apart zetten. Meer specifiek: apart zetten voor de dienst aan God (Rom. 1:1). Apart stonden de discipelen al, omdat de wereld hen haatte. De Heer vraagt dus om de bijzondere zegen die rust op het door God apart gezet zijn. De bediening heeft specifiek betrekking op het woord (van Jezus). Het Boek vertaalt dan ook: “Maak hen zuiver en heilig door hen te

onderwijzen in Uw woord van waarheid” (Dit sluit nauw aan bij Joh. 15:3: “Gij zijt rein om het woord...”). Dit vers is ook een positieve voortzetting van de bede uit vers 15: De Heer vraagt of ze bewaard mogen worden middels het woord der Waarheid voor de Boze, die immers “de vader der leugen” is (Joh. 8:44).

Vers 18: Jezus is de van God Gezondene, zoals we al zien bij vers 8, maar ook de discipelen zijn “gezondenen”. Het woord “apostelen” betekent dat ook. Tijdens Zijn aardse bediening had de Heer hen al twee maal gezonden (De 12: Matt. 10:1-42 // Marc. 6:7-13 + 30 // Luc. 9: 1-6 + 10 / de 70: Luc. 10: 1-20). Die zending herhaalt de Heer in Joh. 20:21: “.. Gelijk Mij de Vader zendt, zend Ik ook u..” (Vergelijk Joh. 13:20). Niet uit de wereld dus (vers15), maar in de wereld, als Zijn getuigen (Joh. 15:27), waar ze een zoutend zout en een lichtend licht mogen zijn (Matt. 5:13-16). Dit houdt ook in: een toewijding tot de dood, net als bij Jezus. Met een prachtig beeld noemt Paulus zich dan ook een “plengoffer” (II Tim. 4:6) als hij vlak voor zijn terechtstelling staat: Christus is de Basis: het Grote Offer dat verzoening brengt en zijn leven wordt daar als het ware overheen uitgegoten.

Dat betekent, ziende op Jezus, zoals we de vorige studie al zagen, geen kluizenaarsbestaan. Hij was in de wereld om God te doen kennen, zichtbaar en tastbaar in lichamelijke gestalte op aarde (Joh. 1: 14 +18). Nu zijn *wij* Zijn zichtbare en tastbaar aanwezige lichaam op aarde. (Rom. 12:4-5 / I Kor. 6:5 / 10:16-17 / 11:24-29 / 12:12-31 / Ef. 1:22-23 / 4:4 + 16 / 5:23, 28 en 30 / Coll. 1:18 + 24 / 2:19 / 3:15).

Het besef van “vreemdelingschap” was ook diep verankerd in Israël. Abraham was uitgetrokken uit Ur om als vreemdeling te vertoeven in een vreemd land (Gen. 17:8). Het land zou uiteindelijk wel het bezit worden van zijn nakomelingen, maar tot die tijd zouden ook zij “vreemdelingen en bijwoners” zijn, eerst in Kanaän, later in Egypte (Gen. 15:13 / 37:1 / 47:9 o.a.). In het N.T. wordt daar op teruggekomen in Hebr. 11:13. De apostel Paulus zegt weliswaar dat wij geen “vreemdelingen en bijwoners” meer zijn, maar dat slaat op het feit dat wij burgers van Gods Koninkrijk (Ef 2:19 / Filipp. 3:20), wat inhoudt, dat het Rijk waarin wij wonen niet van deze aarde is, net als dat van onze Koning dus (Joh.

18:36). De apostel Petrus verwijst naar deze realiteit om de gelovigen, levend in een verdorven Romeins/Griekse cultuur, te vermanen zich te onthouden van heidense smetten (I Petr. 1:17 / 2:11 en context). Ook voor ons kan het geen kwaad ons van die realiteit bewust te zijn in onze sterk ontkerstende samenleving.

2) De Heer had dus een hemelse zending en zo ook wij: (Joh. 17:18 / 20:21). Met name de apostel Johannes citeert Jezus regelmatig, als Hij spreekt over Zijn hemelse zending, over het feit, dat de Vader Hem gezonden heeft (Joh. 1:18 (*f) / 5:24 (*a), 30 (*b), 37-38(*c) / 6:38-44 (*b) / 7:16 (*d) + 28-29 (*e) / 30-33 (*g) / 8: 16-19 (*f), 26-29 (*d), 42 (*g) / 9:4 (*b) / 11:42 (*h) / 12:44-49 (*a + *d) / 13:20 (*i) / 14:24 (*d) / 15:21 (*e) / 17: 8 (*d), 18, 21-25 (*i) / 20:21).

Dat heeft nogal wat consequenties: Jezus` woorden horen, doet geloven in God (*a), Hij zoekt de wil van de Vader en doet die (*b), de Vader getuigt van Hem (*c), wat Hij leert is van God (*d), Hij kent de Vader (*e) en doet Hem kennen (*f), Hij is van Hem gekomen en keert tot Hem terug (*g), God hoort naar Hem (*h) [zie ook Joh 14:12-14 / Luc. 11:9-13 // Matt. 7:7-11], Wie Jezus ontvangt (en ons) ontvangt de Vader; Zij zijn één (*i).

Wat hier staat van onze Heer geldt, of zou moeten/mogen gelden voor ons; wij zijn gezonden als Jezus (Joh. 17:18 / 20:21) om, in ons persoon, Gods verlangen om te behouden gestalte te geven; het hart van de Vader te tonen, zoals Jezus deed. Daartoe heeft Jezus ons uitgekozen (Joh. 15:16), niet andersom. Daartoe zijn we toegerust (Matt. 28: 18b-20 / Hand. 1:8) met Gods Geest.

Wij zijn dus “uitverkorenen Gods” (Rom. 8:29). Om het Beeld van Gods Zoon gelijkvormig te worden en net als Hij de eer van onze Zender te zoeken; “waar” te zijn als Jezus, dan is er geen onrecht in ons (Joh. 7:18).

De Here zegene Zijn Woord.

Gerard